

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
'Η Λουκιανή χαμογελούσε διαρκώς, με το ίδιο εκείνο χαμόγελο που έμοιαζε περισσότερο με σπασμό.

-Λοιπόν, τοποθετώ τώρα το κουτί στο μέσον σχεδόν του δωματίου... Έδώ ήταν, ακριβώς...
-Όχι... Λιγάκι πιο δεξιά...

-'Ωραία... Το τοποθετώ λίγο δεξιάτερα... Τώρα... Είναι καλά...
-Έν τάξει... 'Ακριβώς αυτό...
-Τώρα, πέρνω ξένη ως έφτά μέτρα νήματος... Δένω στο ένα άκρο του μιά καρφίτσα... μιά γωνιτή καρφίτσα με πλατύ κεφάλι... Και χώνω την καρφίτσα αυτή, στο βάθος του κουτιού... 'Επειτα, πέρνω την άλλη άκρη του νήματος έξω απ' το δωμάτιο, κι' απ' το κενό ακριβώς εκείνο διάστημα, απ' τη χαραμιάδα αυτή, που βρίσκεται στην κορυφή της πόρτας... Καί τώρα, ως βγούμε, κύριοι, έξω απ' το δωμάτιο... Κλείστε τώρα την πόρτα... 'Υποθέστε, ότι ή πόρτα είναι κλειδωμένη με διπλή στροφή του κλειδιού, ότι ο τοίχος πλάγι της είναι γέρας, όπως ήταν πριν τόν κρεμπίσετε, κι' ότι υπάρχει μάλιστα τραηγμένος από μέσα κι' ο αύρητος... Τώρα, ανεβαίνα σε μιά κρεβάτι... 'Αν κι' είμαι απέναντί σου στο δωμάτιο, συγκοινωνώ όμως και με το εξωτερικό του κι' με τ'ο κουτί, χάρις στη χαραμιάδα και στο νήμα... Βλέπετε; Κρατώ εδώ τη μιά του άκρη, ενώ ή άλλη είναι δεμένη στη χονδρή καρφίτσα, την μητυμένη στο βάθος του κουτιού!...

-'Αρχίζω να μαντεύω!... 'Ω, είναι μεγαλειώδες!... Ξεφώνησε ο γνηράλιος μυθιστοριογράφος.

-Τώρα, προσέξτε καλά τις κινήσεις μου... 'Ενεργώ σιγαλά... Πέρνω το πρώτο κλειδί... Στο μέσον του έχει μιά όπη, μέσα απ' την οποία περνά το νήμα... 'Επειτα, πέρνω το κλειδί, πιανόμενος έτσι στο νήμα, ανάμεσα από τη χαραμιάδα της πόρτας... να, τ'ο σκουτά λιγάκι και περνάει εύκολα... κι' ακουστεί τώρα!... 'Ακουστέτε... Ξεχωρίσατε κάποιο μικρό κρότο... 'Ε... 'Ε... Ξέρετε τί ήταν;... 'Ηταν ο κρότος, τόν όσα'ο έκανε το κλειδί, καθώς ακολούθησε το νήμα κι' έπεσε μέσα στο κουτί!

-'Ω, μα αυτό είναι τρομερό!... Κύριε... 'Αρχοντα του Μυστηρίου, αυτό το τέχνασμα ποτέ μου δεν θα μπορούσα να τ'ο φανταστώ, ούτε οτ'α π'ο φανταστικά άκομμη μυθιστορήματα, που γράφω!... Κι' όμως, πόσο τερατώδως εξύμνα τα τέχνασμα δεν εφευρίσκουμε έμεεις οί επιφυλλιστογράφοι!...
'Ο «'Αρχων του Μυστηρίου» περιωρίστηκε να χαμογελάσει με τόν ένθουσιασμό του κ. Σιμόν-Έμπερτ, κι' εξακολούθησε άτάταχος:

-Τώρα, πέρνω το δεύτερο κλειδί... Κι' αυτό επίσης, απαραίτητα σαν τόν πρώτο, γλυστράει κατά μήκος του νήματος και πέφτει στο κουτί... 'Ακουστέτε κι' αυτού τόν κρότο... 'Ε... 'Ε... 'Ωραία!... Κάνω τά ίδια στο τρίτο κλειδί, τά ίδια και στο τέτατο... Τώρα, μου μένει να αποσύρω το νήμα αυτό, τόν όποιο σαν να ήταν γέφυρα, ώδηγω τα 4 κλειδιά μέσα στο κουτί... Τό τραβώ λοιπόν απότομα, ή καρφίτσα που είχε δεμένη στο άλλο άκρο τού αποσπάται, τόν καπάκι του κουτιού συνεπώς πέφτει, σκεπάζονται μέσα του τά τέσσερα κλειδιά - σαν να τά έβαλε εκεί γέρι άνθρωπου και να τά έκλεισε σίγουρα-κι' έπειτα τραβώ τόν νήμα μαζί με την καρφίτσα ως εδώ... Τό τέχνασμα τελειώσε, κύριοι... 'Ιδού, εδώ τόν χούφτα μου τόν νήμα κι' ή καρφίτσα, κι' ιδού μέσα στο κλειωμένο κουτί, τά τέσσερα κλειδιά... Κι' όμως, έμεεις είμαστε κλειδωμένοι έξω!...

Σιωπή γενικής καταπλήξεως ακολούθησε.
'Επειτα, ό κ. 'Ινιέ άπλωσε τόν χέρι του, έσφιξε θερμά τόν χέρι τού ταχυδακτυλουργού, και με έπισημο τόνο φωνής, τού ειπε:

-Κύριε, σας εύχαριστώ άπέρασε ξέ όνόματος τού γενικού διευθυντού της 'Αστυνομίας... Βρίκατε τή λύση ενός προλήματος μυστηριώδους, τόν όποιο αν δεν είχε και παραπολύ πολύποκο, είχε ώστόσο της επαγγελματικής ειδικότητάς σας και θα μάς δυσκόλευε εξαίρετικώς ή λύση του έμάς... 'Ομως... 'Εδώ ό κ. 'Ινιέ κόμπιασε λιγο, κι' έπειτα, παρατηρώντας μέ κρυφή προσοχή τόν πρόσωπο τού ταχυδακτυλουργού, πρόσθεσε αδιάφορα:

-'Ομως, σας πού έχετε τόση έπιτηδείτητα στα χέρια σας, πετύχατε αυτό τόν κόλπο μέ εύκολία... Πιστεύετε τώρα, ότι ένας άνθρωπος άνήξερως από ταχυδακτυλουργία θα μπορούσε να πραγματοποιήση τόν ίδιο κόλπο με την ίδια έπιτυχία;... Γιατί κι' αυτό είναι ένα κόλπο, πιστεύω... 'Ενα κόλπο, σαν κι' αυτό που παριστάνονται στη σκηνή, σαν κι' αυτά, τέλος, που κι' εσείς ό ίδιος έκτελείτε!...
'Ο 'Αρχων τού Μυστηρίου άποκρίθηκε, άφοδ δίστασε κι' αυτός λιγάκι:

-Είπε πολύ εύκολο αυτό τόν κόλπο, και για τούς άσυνήθιστους άκόμη... Νά, αν κανείς απ' τούς παρόντας εδώ κυριους έπιθυμή, μπορεί να τόν εκτελέση-εύκολάτα... 'Η μέθοδος της εκτελέσεώς του, τότε, παρουσίασε κάποια δυσκολία, γιά τόν άπλοστάσο λέγο ότι ό δολοφόνος έτρεμε μετά τη διάπραξη τού εγκλήματός του... Φοβόταν επίσης, μήπως τόν αντίληψη κανένας, κατά τη ειάρκειά του τεχνάσματός του... 'Ενώ έμεές εδώ ενεργήσαμε τώρα, μέ ήσυχή τή συνειδησί μας κι' έξασφαλισμένοι από κάθε άπρόσπητή εμφάνισι ένοχλητικού μάρτυρος... 'Ισως λοιπόν, ό εγκληματίας τότε να ήταν ταραγμένος, και να μην τά κατάφερε με τήν πρώτη φορά έτσι, ώστε να γλυστρήσουν απ' έξω και τά τέσσερα κλειδιά στο κουτί... Θα χρειάστηκε λοιπόν να ξαναοίξη τήν πόρτα, να τά πάρη, και να ξαναοίχη τήν ίδια μανούθρα ώστ'ο τελευταίο κλειδί, μέχρις ότου έπιτύχη!

-Μά, αν μου έπιτρέπετε τή διακοπή, μου φαίνεται ότι τόν πρώτο άδειχνε τόν κουτί μέ τόν δάχτυλό του! ειπε ό Λεμπρετόν.

-Κι' όχι μόνον μέ τόν δάχτυλό του, αλλά και μέ τόν άμυχο έλέμμα του! πρόσθεσε ό Λαρνιού. 'Ήταν αυτό, ξέρετε, πολύ άλλοκοτο...

-Κύριοι, διέκοψε ό 'Αρχων τού Μυστηρίου, όλα αυτά που μου λέτε τώρα, δεν είναι της δικής μου άρμολότητος... Λόγα είναι δική σας δουλειά, πλέον... 'Εκείνο πού ξέρω γέγ'ο να πώ, είναι ότι τό τέχνασμα αυτό τόν δολοφόνου είχε σκοπό να παραπλάνηση τήν προσοχή της Δικαιοσύνης απ' τόν έαυτό του, και να τήν κάνη να ψάξη προς άλλες, έσφαλμένες, κατευθύνσεις...

Τότε, και μέ τόνο φωνής έντελούς φυσικό, ό κ. 'Ινιέ διέκοψε:

-Πρέπη λοιπόν ν' αναζητήσουμε τόν δολοφόνον μεταξύ τών ταχυδακτυλουργών, είτε επαγγελματίες είναι, είτε έρασιτέχνες; 'Ο 'Αρχων τού Μυστηρίου άποκρίθηκε γαλήνια:

-Θέε μου, όχι!... Τό τέχνασμα πού σας έδειξα, δεν είναι καθόλου γνωστό στους κύκλους τών ταχυδακτυλουργών... 'Αν βέλετε, μου έπιτρέπετε όμως μιά υπόδειξι, αν έπιθυμήτε τή σχετική μου γνώμη, σας λέγω τόν έξης: 'Οτι ό δολοφόνος πρέπει να χή ύπηρετήσει γιά κάμποσο καιρό στο ναυτικό...
-Γιατί;

-Γιατί στο ναυτικό, και μάλιστα στο 'Εμπορικό Ναυτικό, συχνά - κι' όταν τραβούν έπάνω τη γέφυρα τού πλοίου - μεταχειρίζονται αυτό ακριβώς τό τέχνασμα, γιά να στείλουν απ' τόν πλοίο στην απόθωβρα κανένα καθυστερημένο δέμα... Δηλαδή, ως έξης: 'Ας υποθέσουμε ότι τόν πλο'ο βρίσκεται έφτά ως όγτώ μέτρα μακρυνά απ' τήν απόθωβρα... Στο πλοίο υπάρχει ένα δέμα, τόν όποιο πρέπει να κατεβάζουν σε κάποιον έξω στήν απόθωβρα... Για ένα τόσο μικρό πράγμα, δεν άξίζει τόν κόπο να κατεβάζουν τη γέφυρα ή να άπασχολήσουν βάρκα... Ρίχνουν λοιπόν τόν σχοιόν στην απόθωβρα, ένας από τήν άκτι ή κρατάει τεινωμένο, ό άλλος τόν πλοίου κρεμιάει στο σχοιόν τόν δεματάκι, κι' εκείνο γλυστράει ως τόν παραλήπτη του κατά μήκος τού τεινωμένου και καθαφρικού σχοιουδι... 'Εχω δή, μάλιστα, κάτι τέτοιες μεταθίσεεις δεμάτων...
-Α... 'Εχετε δή ποιόν;... ψιθύρισε ό κ. 'Ινιέ.

Λίγες στιγμές στενώχωρης σιωπής ακολούθησε.

θησαν, την δέκοφε δέ η παράξενη φωτή του Σιμόν-Έμπερ, ό όποιος είχε ξαφνικά:

— Άλλόκοτο είναι αυτό που θά πά τώρα, κι όμως είναι αληθινό!... Θυμοίμα καλά, ότι ό Συριές υπηρέτησε αρκετόν καιρό, κατά τό διάστημα του πολέμου, σ' ένα άπ' τά πολεμικά τό στόλου μας... Κι' ό ίδιος μάλιστα μου άφηγήθηκε αρκετές άνδραγαθίες του, κομπάζοντας και ποζάροντας για έμπειρος παιά ναυτικός!...

'Επειδή ό «'Αρχών του Μυστηρίου» άνήθηκε να άνακοινωθή στόν τύπο, ότι αυτός έβουσε τό μυστηριώδες άίνιγμα των κλειδιών, ή έφημερίδες της έπομένης έπλεξαν τά σχετικά έγκώμια άποκλειστικά στήν 'Αστυνομία, με άρκετές έπιφωλάξεις πόλι, έννεύεται. Βέβαια, ό κ. 'Ινιέτ, χωρίς στήν δευδέρκεια του και

επίγειους έπιστολές άρχισαν να καταφθάουν στό ιδιαίτερο διαμέριμά του, τό πλαγινό με τό γραφείο του, έκει στό Νο 36 του «Καί ντ' 'Ορφέρος». Πώς άπέρσε κι' έβουσε ένα τόσο μυστηριώδες πρόβλημα;... "Ω, άσφαλός ή ψυχολογική ένείντης του ήταν υπεράνθρωπη σχεδόν!... 'Ο 'Αρσέν Λουπέν, ό κ. Λεκός, ό Σέρλοκ Χόλμς, κι' όλη ή λοιπή χορεία των διασημών ντετεκτιβ—δους δημιούργησε ως τώρα ή φαντασία των μυθιστοριογράφων—φαίνονταν σάν άπύραξη μαθητήρια μπροστά του...

Όστόσο, ό άρχηγός της 'Αστυνομίας των 'Εγκληματολογικών 'Αναζητήσεων» δέν άφησε τόν έαυτό του να παοαυρή άπ' ή μάταιοδοξία. Καθόλου δέν ξεγνοούσε, ότι οι έπαινοι των έφημερίδων άξιζαν μάλλον στόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου... 'Εκτιμούσε όμως καλά, τά ευεργετικά για την σταδιοδρομία του άποτελέσματα αυτών των έπαινων... Πολλές φορές ή έφημερίδες τόν είχαν πικράνει, ριχνώντας του κατάμουτρα τίς έπιτυχίες του ξεκουστού προκατόχου του κ. Μπαρτελεμού!...

—'Ορίστε λοιπόν, τώρα: Θά μπορούσε ποτέ ό κ. Μπαρτελεμού, να κατορθώση παρομοία έπιτυχία σάν την δική του;...

Μήν ξεγνούμε έλλωστε, ότι αν ό 'Αρχών του Μυστηρίου καταπίεστηκε με τό πρόβλημα των κλειδιών, στήν έπιτυχή έμπνευσε τού κ. 'Ινιέτ, άποκλειστικά, ώφελιόταν αυτό!...

Κι' έξ άλλου... μέσα στό μυαλό του τώρα, μι ά άλλη ιδέα, έπίσης έπιτυχής σάν κι' ένεινη, άρχισε να άρμάζει...

Χμ... 'Ισως να ξεκαθαρίσει δριστικά την ύπόθεσι αυτή, με μία σύλληψη, ή όποια θά χαλούσε κόσμο... 'Η όποια θάκανε πάταγον σωστό... Καθώς έμπαινε στό γραφείο του, τό τηλεφώνο χτύπησε.

—Ποιός με ζητεί; ρώτησε, παίρνοντας τό άκουστικό.

'Η μορφή του έλαμψε παρευθύς: 'Ο ύπουργός των 'Εσωτερικών τόν κάλούσε!

'Ο ύπουργός του!... Θεέ μου, κι' άλλα άκόμη συγχαρητήρια...

Δυστυχώς, όχι!... 'Η φωνή τού ύπουργού άκούστηκε, ψυχρή, καθαρή, λέγοντάς του:

—Κύριε, πρόκειται να σάς έπισκεφθί τώρα κάποιος έμπορευόμενος, πολύ θερμά συστημένος σέ μένα, κι' ό όποιος λέγεται κ. Ζακινιόλ... Ναί... Ναί... 'Ηρθε ήδη κι' έλλοστε να σάς δή, και με λύπη μου σάς λέγω ότι από τότε — καθώς ό ίδιος τό πρόσέξε — τόν παρακολουθούν πολλοί άνθρώποι της μυστικής υπηρεσίας σας... 'Ο ίδιος δέν ήξερε καλά-καλά, αν αυτό που τόν παρακολουθούν έτσι, είναι τυχόν κακοποιό ή δργανα της 'Αστυνομίας... Κι' έτσι, μπορούσαν να προκληθούν ένα σωρό δυσάρεστες παρεξηγήσεις. Τελωπόντων, ό άνθρωπος αυτός θά ρθί να σάς έπισκεφθί... Σέ λίγα λεπτά της ώρας, ίσως να είναι στό γραφείο σας... Θά με υποχρεώσετε προσωπικά να τού φανήτε, όσο μπορείτε χρήσιμος... Είναι άτομο μεγάλης άξιας, κι' άπόλυτος άξιος της ύποστηρίξεώς σας... Κάποιος ή κάποιοι τόν άπέλησαν σοβαρώτατα... Πιστεύω, ότι θά τόν προφυλάξετε από κάθε ένδεχομένο κίνδυνο!...

'Ο κ. 'Ινιέτ άκουσε κατόπιν τόν ξερό χτύπο τού άκουστικού. 'Η ουδιά-λεξις διεκόπη...

Διάβολο!... Να που άνακατέυηκε τώρα προσωπικά, κι' ό ύπουργός!... Αυτό μας έλειπε άκόμα!...

Λίγο έλειψε ν' άρπάξη ό κ. 'Ινιέτ τόν σχετικό φάκελλο τού κ. Ζακινιόλ, και τρέχοντας στό ύπουργείο των 'Εσωτερικών — έκει στήν πλατεία Μπωδ — να κατατοπίση τόν ύπουργό για τό ποιόν τού προστατευόμενου του!

('Ακολουθεί)

«Μια πτυχή του μυστηριώδους πέλου άνασκόπησε... Δυστυχώς, κάτω άπ' την πτυχή αυτή δέν βρέθηκε τίποτε τό σπουδαίο... Τώρα ξεροίμε βέβαια με ποιο τρόπο πέρασαν τά τέσσερα κλειδιά έπάνω άπό τη σφαιρική πόρτα... Θά προτιμούσαμε όμως, αντί να μάθουμε αυτά τά διασπαστικά τεχνάσματα, να πληροφορηθούμε ότι ό δολοφόνος συνελήφθη κι' ότι στάλθηκε στή φυλακή της «Σαντέ» ν' άνταμώση τόν συνένοχο του Κάρλο... 'Η τούλάχιστον να βρισκόταναν ή άποδείξε-ξε ότι ό Κάρλο είναι ό μόνος ένοχος τού έγκληματος!... 'Η χθεσινή έπιτυχία είναι μονάχα ένας καλός βαθμός για τόν κ. 'Ινιέτ, ό όποιος έδειξε άναμειστήτητη δεινότητα κι' άγγίλια. Είναι όμως κι' ό μόνος καλός βαθμός, τόν όποιον — άμερόληπτα βεβαίως — τού άπονέωουμε, κι' ό μόνος που δόθηκε στήν άστυνομία γενικά, από τότε που ή σκοτεινή αυτή ύπόθεσις συγκλονίζει και τραμάζει τό Παρίσι...»

—... 'Ελα τώρα, και πές μου κι' έσύ, στό Θεό σου, φίλε μου Λεμπρετόν!... Είναι σωστό να μαζεύη όλους τούς έπαινους μονάχα ό προϊστάμενος μας;... 'Όσοι δέν ζέρουν, θά νομίζουν πως αυτός τά βρísκει όλα, κι' αυτός τά άνακαλύπτει όλα, μόνος του!

'Ετσι ξεφώνιζε με δυσφορία ό Λαρνιτύ στόν Λεμπρετόν, μέσα στό κοινό με την πλατεία Σαν-Μισέλ καφενεδάκι, όπου μαζευόντουσαν έπιθεωρητά κι' υπαξιωματικοί της 'Αστυνομίας, για να πάρουν τό δρεκτικό τους.

—Φίλε μου, έτσι τό θέλησε ό ταχυδατυλοουργός, βλέπεις!... άποκρίθηκε ό Λεμπρετόν. Αυτός ό «'Αρχών του Μυστηρίου», είναι μετριόφρων κι' άφεντάνθρωπος... Δέν θέλω να γίνη λόγος για τό άτομο τού!...

—Χμ!... Καί δέν σου φαίνεται ότι βρήκε τό μυστήριο κάπως γρήγορα;... Κάπως πολύ εύκολα;... —Σωστά!... Μά άφού είναι ειδικός σ' αυτά, έξ αίτιας τού έπαγγέλματός του;

—Ναί... Δέν σου λέω!... Μά παραδέξου όμως, ότι δέν έδειξε ούτε τόν παραμικό διαταγμό... Δέν φάνηκε ν' άμνηχανή ούτε στό τόσο δά, έτσι για τά μάτια τούλάχιστον!...

'Ο κ. 'Ινιέτ, φυσικά, δέχτηκε θερμά συγχαρητήρια τόσο άπ' τούς φίλους του όσο κι' άπ' την οικογένεια του. 'Απ' τό πρώι άκόμη, βροχή σωστή από κλήσεις τηλεφώνου κι' άπό

('Ακολουθεί)